

FELLINGER KÁROLY

Finálé

Nem ért semmit az előadás, vagyis
Senki sem verte össze a tenyerét,
úgyhogy eltapsolták a jegyek árát,
csupán a sánta ruhatáros bácsi
alakított nagyot, lyukas fekete
cilinderében matatva meglelte
az elgurult centet a talajcsempén,
János úgy érezte egy reménytelen
házasságból menekül a kijárat
felé, aztán fellélegzett Juli, kint
már megintcsak egy irányba haladtak,
János hátrafele, Juli előre.

Mert

Juli álmában megjelent öt éve halott nővére, azon zsörtölődött, hogy miért cserélte le a folyosó zöld szőnyegét, amit tőle kapott a neve napjára, elég lett volna, ha kiporolja, aztán meg miért kellett befonni a haját, talán tetszeni akar valakinek, hisz még öltözködni sem tud rendesen, meg aztán elhízott is, lusta vadállat, bezzeg az ő kék pulóvere, minthogyha rá öntötték volna, nem pedig Julira, neki ma legalább két számmal nagyobb kell, így most Juli fáradtan, mint aki mély, lázas álomból ébred, tudja, ez az a kék pulóver, amit kinézett magának a pozsonyi boltban, amiből csupán egy van és ami szűknek bizonyult, ám ha tudta volna, hogy a nővére passzol, megvette volna szülinapi ajándéknak, merő meglepetésből, ahogyan a jó testvérekhez illik, vagy halálának évfordulójára, s akkor még e verset se kellett volna hirtelenjében úgy összecsapnia.

